

ζούταζε, και μέσα στο θεωρημένο πελά χορβάρι, κάτι παραπρόνως έβα- γαν, σαν ανατιμενιζαρόβουνα, που άπαιτινιαν από μια μεγάλη ερωτική πορπαλιά...

Όταν οι εϊξάνοι με βόριζαν, ή Έλληνοβοι-γαριζή είρήνη είχε πελά ύπεργραφή !...

Γιά την Ντάνα (Τορνάνα), ό Βάντζος είχε πελά έξαφανισθή... 'Ο Έλληνοζος στρατός προχοροφούς, προχοροφός, και έξεινη ήταν ή χα- τακτιμένη γη, ή έχρηφιζή, που διδαί τή καλά της, σιοπτηλή και αδιά- φορη, στους νέους της κούρους και κατωστηράς της, όπως τή έδινε και στους παλούς.

Οι εϊξάνοι έχοζντοσαν σφαιρίζοντας, φονιάζοντας και σαλαγόντας, ζαιμιά είξοσμοια βόδια, γελιάδες και μοσχαρία, είξοσμοιμένα από την επίταξη κι' από τόν έαυτο τους !...

— Άιντε, που νά σάς φάνι ού' λόζους, νά σάς φάνι !... φονιάς από ζώα ένας άπ' τούς εϊξάνους.

— Και δέν τ ά τούσ είμεις, ζαλίτερα ; τού έλεγε ο άλλος.

Όταν με είδαν νά προβάλλω, γεμιάτος άγκρα, από τή φημοιά, σαν άμπαλαροειμένο βάζο, κρατώντας από τού ζέρι τή Ντάνα, μού είπαν : — Ίωτε, Βουνογάρες ή γελιάδες με στέλιαν, νού' λοζια, γιά νά έπι- τούσμοι !

Έδόθησα στην Ντάνα τρία βόδια, από την επίταξη, και άλλα πέντε στό μοναστήρι τού Έλληνοζού, που κοιμηθίκαμε τού βουάν, γιά νά μιά δόση την νιχί τού ό ηρούμενος.

— Εϊλογημένα, τένα μοι, νά είσθε, μιάς είπε, όταν φεύγατε, προ- βάλλοντας από ένα ζέλινο χαγιάτι τού μοναστηριού, και πάντα νά κί- ζατε !...

Οι εϊξάνοι έβγαλαν τ ά φέρια τους, θεμού είξαροστηντας...

Έδωσα άζούια δυό βόδια σε μία γούρ κούστη, που έχοζναν από κούτι, σπυζόντας γιά τού μοναχιά της βούδι, που τής πήραν οι εϊξάνοι, τρία σε έναν Πετρατουτή Βουνογοραπή, που βούζκαμε από δρό- μο, άλλα τέσσερα σε κάτι Έλληνοζ, ένα μιάς χάθηκε καθώς τά φέγα- με, και όταν γυρισαμε στό σύνταγμα δέν είχαμε παρά ένα μοναχία βούδι.

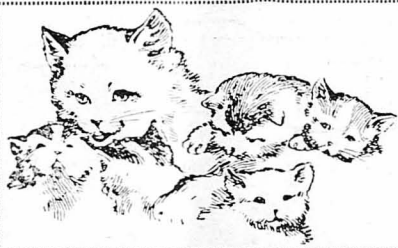
— Εφτά σάς έστειλα, μιάς είπε ο διοικητής, ό όποιος είχε πελά είξο- κομοισει την τροφοδοσία τών στρατιωτών, και...όχτώ γυρισατε πίσω !...

Αυτό ήταν όλο-όλο.

Δέν μιάς έτιμώσησε. Άλλως τε, γιατί με- γάλι βασίλευε ο' ολόζηρο τού σύνταγμα. Άπο- πάντου έχοζντοσαν είδήσεις ότι νισθίμε ο' όη τή γραμμή και ότι ο στρατός μας προ- ελαίνε, προελαίνε, επί εϊδαφους πελά παλούς Βουνογοραζού, καταδιώκον τούς έχοζρούς μας...

Και μέσα στις νέες κατωκτησεις, που έκα- μεν εκείνη την ήμέρα ο μαζόμενος Έλληνο- σμός στά Βουνογοραζιά εϊδάφη, σέσφηθαρε ότι θα έπρεπε νά προστεθί άζούια και ή κατώ- κτησις μιάς Βουνογοραζης...καροδιάς !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ό Βάτωφ Ούγκω είχε κατασκεύασει μέσα στό αιώλι τοι ένα ιδιαίτερο σπάζα, σπολι- σμένο με πορπύρα, γιά τήν άγαπημένη του

γάτα, τήν Καλογορπή. Ο Μερμέ έλεγε συχνά γιά τή γάτα : « Έχει τόσο πνεύμα ! Τί κριμα νά είνε τόσο εύρεσθησι ! » Και μιλούσε ώρες ολόζηρες γιά τή δική του γατοβία, φιλώντάς τής ίμους.

Η γατοφιλία όμως τών άνδρών είνε αδύνατο νά συγκριθή με τόν φανασισμό, με τόν όποιο άγαπούν τή γάτα ή γυναίκα. Μερμέ άπ' αυ- τές είνε ίσυνές νά κάνουν και φόνο άζούια, γιά μία τούχα τής γάτας τους. Η σήμιοζ, τού αυτοκρατοζού Κοσταντινίου τού Μουουζίνου έ- τρεψε μαζί με τή γατοβία της, μέσα στό ίδιο χωροό πάτο.

Η δοκίμασι Μιρσά άπου κι' άν πήγαμε είχε μαζί τής πάντα τού γάτο της, τόν περίφημο Καίσαρα.

Η κυρία Ρεκαίμε έκανε σαν τρελλή, μούζε άδιασπώτους λιγιάς ή γάτα της, ή Δωροθέα.

Ίστορική πελά είνε και τή μείνη ή Μενίμ, ή γατοβία τής κυρίας Λεπιζέ. Όταν απένανς — νά, πέθανε, κι' όγι φέρθηκε — ή Μενίμ, ή κυρία της τής έκτης ένα πανάθρο κι' καλλιγεμικότατο ανημιό από μονόζιλο μάρμο μαύρο, άπάνω στό όποιο έπήρχε σκαλισμένο τού άνάζηφο μιάς μωρησις γάτας, ανακαινιένης ο' ένα ποικιλόενο προσέ- φολο, από μάρμομα λευκό. Άπάνω στην άριστερη πλευρά τού βάρθου τού μνημιού αυτού, βούζκεται χαγαγμένο τού έξιος επιτάβιος :

« **Ενωθάς κείται ή Μενίμ, ή πιό αξιαγάπητη άπ' όλες τις γάτες** !... »

Τά τής γατοφιλίας όμως δέν τελειώνουν εδώ. Θα γράφομαε σχετι- κώς και στό προσέχξζ φύλλο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΘΛΟΣ ΑΚΟΜΗ !.

Ό Διαγόρας ό Μελιταίος καταδιώχθηκε έρήμην εις θάνατο κ' έτε- κρηθίθηκε, γιάτ' έρωξε μέσα στό τζάκι ενός πανδοχειού ένα ζέλινο άγαλιμα τού Ήρακλέους, λέγοντας :

— Κάνε σήμερα νά βρούσι ή γύτρα !... Θα είνε κι' αυ- τού ένας από τούς άθλους σου !...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΑΓΝΗΤΗΣ !

Ό περίφημος Γάλλος περιηγητής Ζουλιέν, μισαζόν τών πασοδόζων, που είδε στις χώρας τής ήβηλου που περιηγηθίκαμε, αναφέρει και τού έξιος στό βιβλίο του :

« Ήμουν στόν Καύκασο, κι' ένώ πεσοπορούσα μία μέρα, μ' έπιασε δυνατή βροχή. Έτρεξα τότε νά από μέσα ο' ένα οσίπι. Η οικοδέσποια με δέχτηκε με ίστοχρηστική είνεγεια, μέσα σε μία κάμαρα, που δέν είχε σχεδόν κανένα έλαφρο έπιπλο. Θέλησα νά κατίστω ένα τούγαρο κι' έβγαλα τήν άσημένα σγαφοθηρή μου, άλλα εκείνη τή στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα μία καπέλλα δώδεκα περίπου χρόνων, ή κό- ρη τής κυρίας που με φιλοξένησε. Παρατήρησα άμέσως τήν έξαφρετι- κή λάμψη τών ματιών τής καπέλλας αυτής, ή όποια προχόρησε νά με χαρεισίσι. Τότε όμως συνέθι και, που μ' άρρησε κατάπληκτον. Η σγα- φοθηρή μου, που τήν είχα άφήσει άπάνω στό τραπέζι, άρχισε νά χο- σερπάδι !... Η οικοδέσποια τότε, χωρίς νά μού δώσει ζαιμιά έξί- γηση, άνοιξε τού παράθυρο που έβλεπε στό δρόμο και είπε στην κόρη της νά σταθί μπροστά ο' αυτό. "Ε, λοιπόν, ό,τι είδαν τά μάτια μου τή στιγμή εκείνη, τού θεοοήσα—και τού θεοοώ άζούια—θαύμα. Η βρο- χή, ένω έτεφετε κανονικά έξω στό δρόμο, άρχισε άμέσως νά κπιάνη μέσα στό δωμάτιο, από τού άνοιχτό παράθυρο, και νά πέφτι άπάνω στην κόρη, που χαμογελούσε, κωλάνη τά ρούχα της είχαν γίνει μού- σκεμα. Η λοξοδρόμησις αυτή τής βροχής και τού πεθί- ματα τής σγαφοθηρής μου, είνε αδύνατο νά έξηγηθούν, παρά άν παραδεχθούμε ότι τού σώμα τής καπέλλας εκεί- νης ήταν προκιμωμένο με τεραστία μαγνητική δύναμι, κι' αυτό άσφαλώς θα συνέβαινε. »